

Бібліотека...

Омріяне майбутнє

Нарешті п'ятниця, і я зможу виспатися. Хоча ні, треба ще написати твір про бібліотеку майбутнього для конкурсу "Бібліопані". Випивши смачного чаю з лимоном, я стала мріяти і... заснула.

...М'яка, шовковиста трава, ніби пухнаста перина, обіймає мене з усіх сторін. Чудовий спів птахів, шум морського прибою, аромати незнайомих квітів і неймовірна блакить неба. Де я? Що це за райський куточок?

Я розгублено потерла пальцями кулон із гірського кришталю, який завжди в мене на шиї, та в ту ж мить почула мелодійний передзвін і з подивом побачила – нізвідки з'явився юнак та ніби завис у повітрі. Незнайомець вічливо звернувся до мене:

– Доброго дня! Мене звуть ДЕН (пізніше я узнала, що ДЕН – це аббревіатура від назви "дистанційний електронний навігатор"), і я ваш персональний віртуальний бібліотекар. Чим я можу бути корисний?

– ДЕН, як ви тут з'явилися?

– Бо ви втратили частку гірського кришталю і тим самим активували інформаційний центр електронної бібліотеки.

– Оце так, невже моя звичка торкатися у скрутних ситуаціях кулону має якесь підсвідоме підґрунтя? – подумала я і звернулася до юнака-голограми: Допоможіть мені, будь-ласка, визначитися, де я і що це за чарівний метелик сів мені на плече?

Буквально за 10 секунд ДЕН поцікавився, чи я сама прочитаю підібрану їм у електронній бібліотеці інформацію, чи він мені її прокоментує. Я обожнюю сам процес читання, тому вибрала перший варіант. У ту ж мить замість віртуально-

го бібліотекаря з'явилася голограма відкритої книги зі сторінками, які колихалися від вітерцю. Я прочитала, що знаходжуся на одному з островів Фіджі у Тихому океані, ознайомилася з його блакитними лагунами та кораловими рифами, водоспадами, птахами, легендами та піснями аборигенів... Коли я торкнулася на сторінці рубрики "Орхідеї", то з'явилися об'ємні зображення десятків видів цих чарівних, схожих на метеликів, квітів, а повітря заповнили таємничі аромати.

– Як чудово, що можна в будь-який час, у будь-якому місці отримати вичерпну інформацію на свій запит, – професійно подумала я із задоволенням і... знов заснула.

...Довгий освітлений коридор, із боків стоять стелажі. Їх тут сотні або навіть тисячі, і всі вони заставлені однаковими контейнерами, немов тут склад компакт-дисків. От тільки різниця в тому, що всі стелажі випромінювали слабке блакитне сяйво, і до кожного підключений ледь помітний дрот. Стелажі мали номери та шифри класифікації, що особливо привернуло мою увагу, адже я працюю в бібліотеці і кожен день дивлюся на такі ж бібліотечні меблі, хіба що з книгами.

Я йшла, затамувавши подих, мною оволодів страх упереміш із цікавістю, але все ж хотілося йти вперед, тому що це був новий світ, нові відчуття.

У дальньому кутку кімнати знаходилися хмарно-сріблясті двері, ніби зіткані з павутиння. Ледве я доторкнулася до них кінчиками пальців, як двері відчинилися, мовби гостинно запрошуючи мене зайти до величезної світлої зали. По залі ходили люди в дуже дивних окулярах (виявилось, що це для перекладу текстів із різних мов),

Наталія Чумак,
провідний бібліотекар,

Євгенія Туранська,
редактор
Науково-технічна бібліотека Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна

дехто сидів на диванах, тримаючи в руках прозорі зошити, інші щось активно обговорювали. Все це виглядало настільки несподівано, що я потерла очі від подиву. Мене оточували такі ж люди, як і я, але на їх тлі я виглядала зовсім безглуздо, адже всі вони були вдягнені в дивний, на мій погляд, космічний одяг, а я – у свою улюблену піжаму з овечками.

– Добрий день! – почула я збоку. – Чим можу бути корисний?

Повернувшись, я побачила симпатичного робота, який доброзичливо дивився на мене.

– Д-д-добрий... – невпевнено пробелькотіла я, – скажіть, де це я?

– Ви знаходитесь в головній міжгалактичній бібліотеці.

– Де?! – очі в мене, мабуть, полізли на лоба, бо чого-чого, але такого я точно не очікувала.

– У головній міжгалактичній бібліотеці, – терпляче повторив робот, – і я ваш персональний дроїд. Наша бібліотека існує 4 мільйони років. У ній зібрані книги та інші джерела інформації, які доступні в усіх куточках всесвіту. Наші передові технології допомагають оптимізувати роботу бібліотеки. Для підбору потрібних даних вам необхідно покласти руку на ось цей пульс.

Після слів дроїда з його "грудей" виїхала маленька поличка з відбитком долоні. Я, сумніваючись, поклала тремтячу руку, і переді мною з'явилася напівпрозора блакитна консоль, по якій відразу побігли букви і цифри, а через мить висвітилося моє ім'я, вік, рід діяльності, список улюбленої літератури і список рекомендованої літератури.

– Але... як?! – вигукнула я.

– Наші технології дозволяють читувати всю інформацію про відвідувача з його руки, – відповів дроїд. – Це допомагає прискорити процес спілкування, виявити коло можливих інтересів, тактовно підказати необхідний для користувача перелік документів.

– Але невже жителі всіх галактик читають книги? Адже є телебачення, Інтернет, телепатія...

– Все наше життя, від самих його витоків, кожна мить із життя всесвіту описана в книзі. Як найдавніший засіб інформації, вона шанована на всіх планетах і континентах. Вона робить людину ще людянішою, добрішою, допомагає роз-

витку особистості, є засобом отримання задоволення. Якщо би я був людиною, то неодмінно хотів би читати книги, – відповів дроїд, і в його електронному голосі почулися мрійливі нотки.

– А де зберігаються ваші книжки? Я бачила зал...

– Так. Сама будівля є моментом відтворення еволюції бібліотек, а це – читальна зала, – доброзичливо пояснив дроїд. – Книги мають властивість фізично старіти, тому вони знаходяться в священному книгосховищі й ретельно охороняються. А те, що ви бачили, – це їхні електронні аналоги, які надсилають свою інформацію на ваш носій. Ця голограма перед вами – і є носій. Ви можете взяти її до рук, гортати сторінки. Для пошуку необхідних даних вам лише потрібно притулити подушечку великого пальця до відповідної іконки, та вся корисна інформація висвітиться у вас на екрані. Але якщо ви бажаєте спілкуватися безпосередньо з просвітленою людиною, яка знає та вмє майже все, почути її пораду або відповідь на нетипове питання, організувати толерантне обговорення якоїсь книги або гострої соціальної проблеми, то вам потрібний учений бібліотекар. Для його виклику натисніть ось цю кнопку на стіні.

– Але зачекайте, який зараз рік? – здивувалася я.

– Зараз 2032-й.

– Неймовірно! Як це?..

Раптом щось стало муркотіти мені у вухо. Я відмахнулася... і прокинулася. Біля мене лежав кіт Барсик та уважно дивився мені в очі, ніби питаючи: "Ну, як ти?" Так це був сон? Так, дивний і прекрасний сон бібліотекарки!

Майбутнє зовсім не за горами, і мені б дуже хотілося, щоб до 2030 року наша бібліотека була безмежно-просторовою, необмеженою фізично наявними будівлями. Щоб її можливості відповідали усім побажанням користувачів – надавати максимально повну інформацію будь-кому, будь-коли і будь-де. Щоб бібліотека була толерантним майданчиком для дискусій, обміну думками, центром інтелектуальної творчості... А бібліотекар був однією з найбільш шанованих професій в суспільстві. І книги щоб завжди розповідали свої незабутні історії день у день, з року в рік, століття за століттям. Завжди!

